

το κίνημα δεν είναι

{γιατί πολύ απλά κίνημα σημαίνει κίνηση}

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν ένα "κίνημα", που ενώ είχε κλείσει τις σχολές για 5 βδομάδες, κοίταξε το είδωλό του στον καθρέφτη και προσπάθησε να θυμηθεί το λόγο ύπαρξής του. Από βδομάδα σε βδομάδα, επαναλάμβανε το ίδιο τελετουργικό, εκεί όπου η συνήθεια σκότωνε τη χαρά, τη φαντασία και την αποτελεσματικότητα.

Κακά τα ψέμματα, είναι προφανές ότι στην εποχή του σοκ, εκεί όπου τα μέτρα περνούν το ένα μετά το άλλο, για να παρθεί ένας νόμος πίσω, χρειάζεται κάτι παραπάνω από τις διαχρονικές λύσεις "κονσέρβα". Οφείλουμε στους εαυτούς μας, να διαρρήξουμε την προβλεψιμότητα και τα αθώα (ή όχι και τόσο αθώα) κολλήματα, εν ολίγης να ανακαλύψουμε τη μαγική διαλεκτική σχέση που συνδέει το σκοπό με τα μέσα.

Αν είναι λοιπόν να σπάσουμε αυτά τα στεγανά, πρέπει πρώτα να επιθετούμε σε ό,τι τα δημιουργεί.

Να επιθετούμε στη διάχυτη κουλτούρα **ανάθεσης**, αυτή που εναποθέτει το μέλλον του αγώνα στα χέρια κάποιων "ειδικών", οι οποίοι στη συνέχεια θα μπορούν να περάσουν από πάνω μας την "αγωνιστική γραμμή".

Είναι δε τόσο εύστοχα τα "συνδιαμορφώμενα" πλαίσια, που από την Αθήνα μέχρι τη Σαλονίκη και από την Κρήτη μέχρι τον μακρινό Εβρο είναι όλα πάνω κάτω τα ίδια.

Θαύμα! Τόσες χιλιάδες φοιτητές στηρίζουν την "σωστή γραμμή"?

Μπορεί, λοιπόν, να δει κανείς ότι οι διαδικασίες του "κινήματος" δεν είναι ανοικτές απέναντι στην πολυμορφία των απόψεων, στον πλούτο της συλλογικής ευφυΐας - μάλλον όχι από σύμπτωση.

Κάπως έτσι το “κίνημα” αυτοκτονεί μέσα στη φθορά και τη συντήρηση.

Το κλασικό επαναλαμβανόμενο ταινιάκι, Τρίτη συνέλευση, Πέμπτη πορεία, αϊντε και μερικές μικροσυγκρούσεις για να μας παίξουν τα κανάλια το ‘χουμε βαρεθεί και εμείς οι ίδιοι, λες και η κυριαρχία να το θεωρήσει κάτι παραπάνω από τον επιθανάτιο ρόγχο του τηρημένου φοιτητικού κινήματος.

Η κοινή λογική λέει ότι για να έχουμε αποτέλεσμα, πρέπει να αρχίσουμε να κοιτάμε πέρα από απλά “να κλείσει η σχολή”. 300 σχολές κλειστές δεν λένε τίποτα σαν νούμερο, αν δεν επιδιώξουμε να συνδεθούμε έμπρακτα με την εργασία, τις γειτονιές και τα άλλα αγωνιζόμενα κομμάτια.

Έκει, όμως, είναι που μπαίνει και το μερτικό ευθύνης του καθενός, που άφησε τον εαυτό του να γίνει από συμμετοχος απλός ψηφοφόρος. Η διάθεση να επικοινωνήσουμε, να αποφασίσουμε, να σκεφτούμε και να δράσουμε, είναι όχι μόνο θεμιτή αλλά και αναγκαία συνθήκη.

Αναζητούμε “συνεργούς”

Ο καθένας με την παρέα του ή και όλοι μαζί, να σταματήσει να περιμένει να τον πάρουν απ’ το κεράκι αλλά να δράσει

Όλα τα παραπάνω δεν μπαίνουν από την θέση του γνώστη, που χλεβάζει και κάνει κριτική αφ’ υψηλού και από μακριά. Αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας κομμάτι του αγώνα εντός και εκτός των σχολών και δεν μپденίζουμε συλλογικές δυνατότητες ούτε ματαιώνουμε τις τελευταίες 5 βδομάδες.

Απεναντίας θεωρούμε ότι η διαρκής κριτική σκέψη ακόμη και όταν αυτή μας βγάζει αντιμέτωπους με δύσκολα ζητήματα, είναι ο μόνος δρόμος για την συνέχιση του αγώνα.

Να ακονίσουμε τα πολιτικά και πρακτικά μας εργαλεία.

Δεν υπάρχει σίγουρος δρόμος

τον δρόμο τον ανοίγεις προχωρώντας

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΠΟ **ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ**
ΣΤΕΚΙ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ